

Jens Holt (26/10/1914 - 28/09/1954)

Jens (min far) blev født i Taulov. Efter skoletiden arbejdede han ved landbruget, men besluttede at han ville være præst. Derfor måtte han først have en præliminæreksamen, svarende ca. til realeksamen, og en studentereksamen. Det lå lige for at tage disse kurser på den kristent prægede skole i Rønde, nord for Aarhus. Her var han fra 1933 til 1937.

Mens han var i Rønde traf han min mor, **Thora Holt** (f. **Udsen 04/07/1919- 11/02/2015**). Hun kom fra en gård i Tåstrup ved Feldballe, ca. 7 km fra Rønde i retning mod Grenå og Ebeltoft. Det sociale liv på skolen førte min far til sammenkomster i hendes hjem, og han var ikke i tvivl om, at det skulle være hende. Hun afsluttede sin præliminæreksamen efter at min far var begyndt at studere teologi i København 1937, samme år som de blev forlovet. Hun rejste senere til København for at gennemgå kurset på Marthabo for vordende præstekoner¹ og var i længere perioder tjenestepige hos familier i København, således at de to kunne være sammen i min fars studietid. (Men der var ikke noget med sex før ægteskabet dengang!)

Jens Holt ca. 1952

Da min far var blevet cand. teol. kunne de endelig blive gift. Det skete i Feldballe kirke 30/07/1942. Og der var stor tilfredshed hos min mors forældre, sognefoged Jens Udsen (f. 1877) og Rasmine (f. Rasmine Karoline Jensen Bang), for de var også fromme. Men først efter knap 1 år fik min far sit første embede.

Min mor skrev sådan i Kølkkær kirkes 100 års jubilæumsskrift (udgivet 1991):

I begyndelsen af 1943 oprettedes kaldskappellianiatet i Kølkkær. Baggrunden herfor var den store befolkningstilvækst i Søby, hvor der på det tidspunkt arbejdede ca. 3.000 mennesker... Som bolig købte menighedsrådet en landejendom i Kølkkær. Der fik vi vort første hjem. Det var en ret beskedent bolig uden moderne bekvemmeligheder, men vi var lykkelige for at have et sted at bo, og da vi jo var unge og fattige, så havde vi ikke så meget at fylde op med.

I slutningen af juni måned 1943 flyttede vi ind med vores datter, der var født i maj samme år. Den 4. juli blev Jens indsat i embedet af provst Schmidt fra Herning. Det var en stor festdag for os, hvor vores lille pige, Elise, blev det første barn, Jens døbte. Oveni var det min 24 års fødselsdag, så vi

¹ Marthabo blev oprettet i 1920'erne ved Diakonissestiftelsen på Frederiksberg. Uddannelsen var en slags højskole for kvinder der skulle virke som sekretærer for KFUK og KFUM eller som præstekoner. Mange af underviserne var docenter eller professorer i teologi ved Københavns Universitet.

Jens Holts identitetskort Københavns Universitet 1937

SKOLEN FOR ARBEJDSLEDIGE

TELEFON:
AM. 2802 ; AM. 7202
*
POSTBOKS 246,00

København K., d. 15. Juni 1942.
PRINSEREGADE 7

Herr cand.theol. Jens Holt blev i September 1937 optaget i Kollegiet for Studerende paa "Skolen for Arbejdsledige" og har siden virket som Leder i forskellige af Skolens Afdelinger.

Herr Holt's jævne og bramfri Væsen i Forbindelse med hans sindige og klare Dømmekraft virker tillidsvækkende. Hans Sparsommelighed og Udholdenhed har i sig selv vist Resultat, men siger ogsaa noget om, at Herr Holt har et Maal og at al hans Kraft og Vilje er sat ind paa at naa det og hans stærke Vilje og store Arbejdsevne vil sikkert ogsaa bringe Resultat paa dette Omraade.

Naar dertil kan føjes, at saa langt et Menneske kan se og dømmes har Herr Holt lagt disse Egenskaber i Guds Haand til Guds Tjeneste, saa kan jeg kun ønske, at Gud maa bevare ham i Tjenesten og jeg føjer min Tak til for Tjenesten paa "Skolen for Arbejdsledige".

Carsten Kofoed

Jens boede og arbejdede på Kofoeds skole i studietiden

var omgivet af vore kære. Også for menigheden var det en stor dag. Kølkær havde nu fået sin egen præst.

Det er måske svært for nutidsmennesker at forstå, at der dengang var et ret skarpt skel mellem grundtvigianere og missionsfolk. Jens var valgt af missionsfolkene, men det var hans største ønske at være præst for hele menigheden. Når jeg tænker tilbage, synes jeg at det lykkedes for ham. Han havde en stor styrke i sit ligefremme væsen. Og det, at han havde været landmand, hjalp ham til at kunne tale med folk om deres hverdagsagtige ting. Vi var meget rundt på husbesøg. Jens var bedst tilpas når jeg var med ham, så vi cyklede eller gik. Det var kun i de sidste par år, vi havde en eller anden gammel bil at køre i. På de ture oplevede vi tit, at syge eller gamle, vi besøgte, gav os mere, end vi var i stand til at give dem...

Det står for mig, som om der var god kirkegang af såvel missionsfolk som grundtvigianere. Ellers var det jo sådan, at grundtvigianerne kom i forsamlingshuset og missionsfolkene kom i missionshuset. Vi havde den store glæde, at alle kunne mødes i præstegården. En særlig glæde havde vi af at samle vore "gamle" konfirmander.

Arbejderne i brunkulslejerne kom så at sige aldrig i kirken - måske af den simple grund, at de ikke havde andet end deres arbejdstøj, og det ville de ikke gå til kirke i. Der blev så indrettet en kirkesal i KFUM's fritidshjem i Søby, og her holdt Jens gudstjeneste et par gange om måneden. Det var alle slags mennesker, der boede der i de små træskure. De fleste havde deres familier andre steder i landet. De, der fik børn derude, sørgede altid for at få dem døbt. Vi oplevede også flere sammenstyrtningskatastrofer, som kostede menneskeliv...

Det var kun ganske få, der vidste, at Jens var med i modstandskampen, og det var godt. Selv vidste jeg det, men vi talte aldrig om det indbyrdes, da det var for farligt for mig at vide noget. Når Jens blev kaldt ud til hjemmedåb, troede jeg, det var en fælde og havde ikke et roligt øjeblik, før han var hjemme igen.

Som min mor omtaler, kom min far ind i modstandsbevægelsen, og det var bestemt ikke ufarligt. Vi skjulte under besættelsestiden flere, der havde brug for at 'gå under jorden'. På Kølkær skole få hundrede meter fra præstegården havde tyskerne deres kvarter. I Rind kirke, hvor min far også holdt gudstjeneste, var der en radiosender i kirketårnet.

Min far har sikkert allerede før krigen været inspireret af Dansk Samling - se om min fars fætter Paul Holt f. 1900: <http://holt.dk/christen-holt-og-efterslaegt/paul-erik-holt/> - og krigen gjorde ham ikke mindre nationalt sindet. På skrivebordet i præstegården stod en lille flagstang med Dannebrog, og han bar altid nålen med flaget på jakken (se billedet ovenfor), lige som han i øvrigt altid havde sin pibe i munden - også på billedet her af ham og min mor.

Fhv. sognepræst Poul Egon Hauge (f. 1933) fortæller i sine erindringer lidt om min far:

I løbet af mine skoleår var det ikke ret tit, vi børn var med i kirke, det var søndagsskolen, og aftenbønnen derhjemme, og bibelhistorien i skolen, der udgjorde vores oplæring i den kristelige børnelærdom.

Måske hænger den liden kirkegang sammen med at vi dengang ikke havde nogen selvstændig præst i Kølkær. Vi hørte under Rind sogn, og sognepræsten der var grundtvigianer. Og mit hjem og mange hjem følte sig mere tilknyttet den indre missionske bevægelse.

Men i 1944 var det vist [var 1943] fik vi en ung kapellan, pastor Holt, han var valgt af Indre Mission, han kom med en ny levende forkyndelse, holdt korte prædikener efter den tid, da begyndte folk at strømme til kirke. Pastor Holt var meget udadvendt, han gik på jagt med de ukirkelige. Alle kunne lide ham...

Vi var et stort hold som gik til præst i Kølkær. Vi gik i forsamlingshuset, som ligger midt i byen ved siden af brugsen og mejeriet. Vi fik en god og solid kristendoms-undervisning med katekismus og salmevers. Om vinteren når det var koldt, skete det at pastor Holt tog os med hjem i sin stue, der sad vi tæt proppet, men alligevel hyggeligt.

Kilde: <http://www.familiekroeniken.dk/> (checket 2017; ses ikke 2019)

Familiefoto december 1952. Fra venstre Thora, Paul, Bodil, Elise og Jens med Karen

Naur

I 1948 fik min far stilling som sognepræst ved Naur og Sir sogne i Vestjylland nogle kilometer fra Holstebro. Det var en langt større præstegård med stort udhus, have og park. Her kunne han gå op og skyde et par skovduer til middagen, hvis der ikke lige var andet. Han anlagde også et mindre landbrug med alt i kartofler, grøntsager og bær til selvforsyning.

I udhuset havde vi høns, duer og grise. Selv slagtingen foregik på stedet, i kælderen under præstegården dér hvor det store centralfyur stod. Det var ikke for svage nerver at overvære når grisen blev slået for panden med en håndøkse og halsen skåret op så blodet kunne flyde ned i karret. Jeg husker det ikke selv, men har fået fortalt - at vores so var gået i gang med at føde smågrise en juleaftensdag, og min far måtte hen for at låne en griselampe hos Laurits Kjeldsen ("æ Bjergmand"). Det var lige før han ikke nåede hen til kirken i tide. Og da han gik på prædikestolen og skulle fortælle om Jesu fødsel, indledte han sin prædiken med at han selv lige havde været med til en fødsel... som altid er et under, en Guds gave.

Til præstegården hørte et stykke skov i Falsig nogle kilometer væk. Her var jeg tit med, fordi jeg skulle afgrene de grantæer han fældede, beregnet på at blive solgt til kassetræ. Han var meget ofte på fisketure om natten sammen med Hugo Jensen, den lokale købmand. De var nære venner - selv om Hugo ikke viste sig ret mange søndage i kirken. Der blev fanget spandevise af ål. Vi boede nær Storåen og Nissum Fjord. I dag er der ingen der kan forstille sig, hvor hvor rene og fulde af liv, bække, åer og fjorde var før forureningen begyndte. I Naur var der også en bæk, hvor vi ofte badede, den var klar og ren som kildevand.

Udover sit eget, hjalp min far jævnligt husmænd og bønder på egnen f.eks. i høsten eller andre situationer med akutte behov. Han store interesse var jagt, og han fik gennem sit virke som præst en mængde bekendte, hvor han kunne deltage i jagtselskaber. Han var selvfølgelig også aktiv i hjemneværnet. En anden lille bibeskæftigelse var som afliver af dyr, folk ikke kunne få sig selv til at slå ihjel. Jeg så flere gange, de kom med en kat eller hund i en sæk og satte af på gruset ude i

præstegården, og så plaffede han kræet ned. I 1947 havde han købt en 7 tdr. land stor grund ved Vesterhavet i Årgab, syd for Hvid Sande (delegrund med købmand Sofus Ottesen, Kollund ved Herning). Her kunne han også gå på jagt og fiske. Der var et lille skur, hvor der bare lige kunne stå et bord og 6 stole. I 1966 byggede min mor et rigtigt sommerhus på grunden.

Et lille lønnet fritidsarbejde fik han også tid til, som underviser på kasernen i Holstebro. Et par år inviterede han nogle soldater hjem til jul i præstegården. Han var i det hele taget usædvanlig gæstfri, - og min mor fik det meste af slæbet. På et gavlværelse på loftet fik landstrygere lov til at sove, når de passerede Naur.

Som børn passede vi stort set os selv. Meget af tiden var vi sammen og legede med kammerater på nabogårde. Der var ingen SFO'er eller lignende. Om sommeren gik man kun i skole hveranden dag og ikke ret mange timer. Min far ville have mange børn, men - sandt at sige - han ville ikke selv bruge ret meget af sin tid til at være sammen med dem, med mindre det var i forbindelse med aktiviteter, han alligevel gerne udførte fx i skoven eller haven, fiskeri, jagt. Jeg er bange for, jeg selv har haft det lidt på samme måde...

Så nu, efter alt det, jeg lige har fortalt - og mere, som man stadig fortæller om ham i Naur - virker det lidt som han slet ikke var præst, seriøst. Sådan var det dog absolut ikke. Han virkede bare på en måde, som ikke passer med den stereotype opfattelse af en præst. I virkeligheden var han ikke særlig speciel, bare sig selv. Lige meget hvem han snakkede med og om hvad, også i sit virke som præst, antog han ikke en særlig rolle. På den måde vandt han tillid - og den skulle bruges til at vinde folk for Guds rige, noget der altid var i hans tanker. I sit virke som præst var han heller ikke som den moderne lønmodtager, der har kontortid og helst ikke ser at menigheden besværer ham efter aftensmaden. På den tid af dagen var han i øvrigt ofte ude og tale i andre sogne.

Mindeord Holstebro Dagblad 1. okt. 1954

Det var et tungt Budskab at faa, at Pastor Jens Holt, Naur, var bleven dræbt ved en Færdselsulykke. Vi synes slet ikke, vi kan undvære ham. Der er saa faa af den Slags Præster, som han var af. Jævn og ligetil uden Højtideligheder, en nidkær og uforfærdet Ordets Forkynder, der aldrig gik af Vejen for en Mulighed til at tjene blandt Mennesker, om han dog kunde faa Lov til at møde dem med Evangeliet.

Pastor Holt svigtede ikke sin Fædrearv, født i Taulov som den bekendte Indremissionær Jens Holts Sønesøn, forblev han Indre Missions trofaste Ven og Arbejder, og Lægfolket - Indremissionærerne - havde i ham en god Ven.

Da han var Præst i Kølkhøj, havde jeg den Lykke at arbejde sammen med ham paa Herningkredsens Vinterlejr for unge, og hvor kunde Pastor Holt dog tale med de unge paa Tomandschaand, og han gik ikke af Vejen for at bøje sine Knæ i et Brændselsrum sammen med en ung, der var i Sjælenød. Uden Tvivl har han været til Hjælp for mange ved sin friske og ligefremme Færd.

Det var ved at blive Tradition, at Pastor Holt prædikede en Aften i Kirken i vor Missionsuge her i Ulfborg, og naar han førte Ordet, blev der lyttet, og vi fik noget med os hjem; det var ikke først og fremmest teologiske Udredninger, han kom med, men selv grebet af Kristus talte han til Hjerterne. Underligt nok prædikede han meget om Døden de sidste Par Gange, jeg hørte ham, men ogsaa om Livets og Opstandelsens Sejr.

Nu har Døden indhentet ham i hans Manddomskraft, men vi tror, at Gud har taget sin Tjener hjem.

- J. KJÆR FREDERIKSEN, Ulfborg.

Katastrofen

Når min far og mor var ude til noget om aftenen, lagde vi større børn os ind i dobbeltsengen til de kom hjem og kunne putte os. Således også tirsdag den 28. september 1954. Men noget var mærkeligt. Jeg husker tydeligt at det begyndte at blive lyst udenfor. Og min far og mor var ikke kommet. Tidligt om morgenen den 29. kom vores nabo, fru Kjærgaard, og fik os op og begyndte at lave morgenmad til os. Hun virkede helt anderledes end ellers. Og vi skulle holdes hjemme fra skolen.

Op ad formiddagen kom der en bil kørende ind i præstegården. Jeg så at det var farbror Peters sorte folkevogn. Faster Kirsten steg først ud af bilen og begyndte at gå op til hoveddøren, hvor jeg stod sammen med Elise og Bodil. Peter holdt sig længere tilbage. Jeg kunne se at faster Kirsten var fuldstændig opløst af gråd i ansigtet, da hun kom hen til os, tog om os og fik sagt... "Jeres far er gået hjem til Gud", og så græd hun endnu mere, og vi græd, men mest mine søstre.

Min far og mor havde om aftenen været til et møde i Sir (mellem Holstebro og Struer). Da de kører hjem ca. 23,30 svinger min far - helt uforståeligt - fra sidedevejen lige ud på hovedlandevejen foran en taxa, der ingen chance har for at udvige. Han bliver slynget ud og dør. Min mor, som sad foran til højre, overlever, men med hjernerystelse og flere kvæstelser - hun kom til at ligge flere uger på sygehuset i Holstebro. To passagerer på bagsædet og passagererne i taxaen får alle mindre skader end min mor, men alligevel flere af dem hjernerystelser og brud. Føreren af taxaen slipper næsten uskadt.

Der blev ikke drukket ved mødet. Ulykken indtraf kort efter at de havde forladt mødet, altså ikke pga træthed, og der var god oversigt - nat, men ikke tåget. Så meget mere uforståelig var den. Og så meget mere tragisk, fordi min far selv var skyld i den. Iflg. vidner fordi han trådte på speederen i stedet for bremsen. En fejl som aldrig forekommer hos en rutineret bilist. Bortset fra lige dér.

Den 4. oktober blev han begravet på Naur kirkegård, lige overfor indgangen til kirken. Jeg stod selv i første række ved graven da hans kiste blev sænket dybt ned i jorden. Hele kirkegården var fyldt af mennesker.

Trods min mors tilstand var hun efter mindre end 2 døgn i stand til at bestemme, hvad der skulle stå i dødsannoncen. Bemærk hendes ordvalg, alle 4 ord: "Min egen elskede ven". - Hun var kun 35 år.

Herrens Vilje ske!

Kun et halvt år før ulykken stod min far i kirken i Taulov for at begrave sin elskede mor, og her havde han bl.a. sagt at han *længtes efter at blive genforenet med hende i himlen* - et ønske som selvfølgelig ikke betød at han længtes efter at dø så hurtigt, men nu stod som en uhyggelig profeti. Selv om døden betyder "hjem" til Gud og ens kære i himlen, er det uforståeligt at man skal dø fra sin unge kone og 4 børn.

Som præst er man ofte tæt på døden, og min far var mere end bekendt med at døden kan ramme nårsomhelst og uden at være forskyldt. Han havde endda skrevet speciale om Jobs bog, - Job, som Gud uden grund lader udsætte for de forfærdeligste lidelser. Han vidste selvfølgelig også at han - teoretisk - selv kunne blive ramt. Men han var kaldet af Gud. Han bad på sine knæ morgen og aften, bordbønner til måltiderne. Gud passede på ham og ville ikke afbryde hans virke på jorden så tidligt.

Gravstedet på Naur kirkegård, 2020

Jeg var 9½ år dengang og forstod ikke al den snak om at Gud havde "kaldt sin tjener hjem". For hans hjem var her, og mon ikke Gud og alle englene oppe i himlen klarede sig uden ham.

Når de sagde "kødets opstandelse" tænkte jeg lavpraktisk, hvordan det kunne lade sig gøre, og havde i flere år natlige mareridt, hvor jeg så min far svæve lemlæstet mellem himmel og jord. Nogle gange var han 'genopstået' her på jorden og jeg mødte ham, men han var fuldstændig invalideret og svækket eller som en skygge, og jeg var fortvivlet og græd over, aldrig at kunne snakke rigtigt med ham. Først senere forstod jeg at han var rigtig død og at vi aldrig skulle være sammen igen.

Fra Holstebro Dagblads reportage 29. oktober 1954 (redaktionel artikel)

I Naur-Sir skabte Pastor Holt på ganske kort Tid en smuk Position, og han var ligesaa glad for at være i Sognet, som Folk var for at have ham som Præst. Han forstod at gøre det hyggeligt i Kirken, og han havde hver Søndag og især til sine Højmesser stor Tilslutning. Selv Folk af andre religiøse Overbevisninger hørte ham gerne. Han havde sine Meningers Mod, og som Foredragsholder besad han usædvanlige Evner, der gjorde ham kendt og skattet i vide Kredse paa Egnen og i Jylland iøvrigt. Jens Holt var klippefast i sin Tro, men han hørte ogsaa gerne andres Meninger...

... Med Pastor Holt er en af Egnens betydelige og skattede Skikkelser alt for tidligt gaaet bort. En Trøst i Sorgen maa det være, at han i sin korte Naur-Tid naaede at gøre en Indsats, der - som hans Personlighed - vil blive husket og mindet mange Aar frem i Tiden.

Min far fik selvsagt aldrig mulighed for at reflektere over sin død. Men det er ikke til at komme uden om. For hvordan kan Gud den almægtige ville en sådan katastrofe, som dræbte hans tro tjener og efterlod en hårdt såret enke og 4 faderløse børn? Spørgsmål af samme slags er gennem tiden

stillet til alle former for sygdom, ulykker, naturkatastrofer, folkedrab, krige osv. med millioner af uskyldige omkomne.

Det blev da også et af de gennemgående temaer i mindeord og taler bl.a. ved begravelsen den 4. oktober 1954. Og man må sige, at de ikke krøb udenom. Først talte min onkel, sognepræst Ole Finsen (gift med min fars søster, Martha), ved Centralsygehusets Kapel i Holstebro. Nu fik min far, som han sagde, "lov til at komme ind, hvor der er beredt bolig for enhver, der klynger sig til Vorherre" - som om det var et privilegium at blive slået ihjel:

"Det forekommer mig, at Jens Holt paa en særlig Maade var i Stand til at opfylde Ordene i Gaarsdagens Evangelium "Mesteren er her og kalder paa dig". Det var det, Jens Holt vilde; faa kunde gøre det som ham. Mesteren har nu kaldt ham hjem, og nu faar han Lov til at komme ind, hvor der er beredt Bolig for enhver, der klynger sig til Vorherre. At Mesteren er her og kalder paa dig, forstaar vi gennem det, der er sket, og det gælder om at lyde det med det samme."

Hovedtaleren inde i Naur kirke var provst Kristian Steffensen, Struer. Her var det bærende tema: "Herrens Vilje ske!" Han gik ligefrem så vidt at betragte ulykken som "forankret i Guds visdom og barmhjertighed" og bad min mor og os børn om at acceptere det:

"Vi kan ikke forklare, hvorfor dette skulde ske, men vi tror ikke, at det er Tilfældighedernes Spil. Vi tror, at det er dybt begrundet og forankret i Guds Visdom og Barmhjertighed, selvom vi slet ikke kan se til Bunds deri...."

Vi syntes, han havde saa store Muligheder og fandt saa mange aabne Døre og i saa rigt et Maal blev brugt af Gud. Derfor forstaar vi heller ikke, at han saa brat skulde standses, og at det smukke gæstfri Præstehjem ikke længere skal være her. Hans Tjeneste er nu afsluttet her, men vi ved, han er flyttet op til en højere Tjeneste, og siger Gud Tak for, hvad han gav os gennem ham her.

Vi vil bede Gud om i denne tunge Tid at være Fru Holt og hendes Børn og alle de kære, som staar tilbage, meget nær, at han maa hjælpe dem til at blive stille og sige: Herrens Vilje ske."²

Og dermed havde også han føjet spot til skade. Først var min far død og vores liv lagt i ruiner. Dernæst fik vi besked på at se en mening i denne - i sandhed meningsløse - ulykke, nemlig at den var Guds *dybt begrundede* vilje.

Savnet

Mere end 65 år er gået. Mor og 4 børn har klaret tilværelsen, men ikke uden psykiske følgevirkninger og et livslangt savn af en mand og far. I den bredere familie var han en samlende kraft og uvurderlig hjælp for især sin søster, Kirsten. Hans død efterlod et tomrum i vores del af Holt-slægten som aldrig blev udfyldt.

Hele livet har jeg savnet min far, forfærdelig meget. Desværre har jeg haft svært ved at vriste ham ud af pastor Holt og bare opleve ham som far og menneske, - noget som ikke blev nemmere af at han selv har stået og talt noget lignende som de præster, der begravede ham. At han døde så tidligt, har til gengæld forskånet os begge for problemer med at håndtere uenigheder om det kristelige. Han fulgte sin barnetro hele vejen, så sig aldrig til siden. Jeg forstår ikke, hvordan et intelligent og nøgternt menneske som ham kunne forbinde begreber som djævelen, dødsriget, kødets opstandelse, evigt liv osv. med noget virkeligt. Min egen barnetro holdt ikke længe, og derefter har det været en befrielse, ikke at skulle tro på noget, man godt ved, ikke findes.

² Citaterne er fra Holstebro Dagblad den 4. okt. 1954. Dagen efter fulgte 2. del af den udførlige dækning af begravelsen. Begge artikler kan ses her:

[Jens Holts begravelse, Holstebro Dagblad 4-5 okt 1954](#)

Mit savn er den far, jeg oplevede i det daglige da jeg var dreng. Et savn, som fik yderligere fylde efterhånden som jeg opdagede at jeg havde arvet en god del af hans tilgang til daglivet. Ikke mindst glæden ved aktiviteter under åben himmel såsom at dyrke jorden, fiske eller gå på jagt, samle bær og svampe, save brænde, - sjældent alene som beskuer af naturen, men som en virksom del af den. Han anlagde et stort bed med hvide asparges, og der blev selvfølgelig dyrket kartofler, grøntsager og høstet bjerge af jordbær og hindbær.

Når jeg sejler ud på havet en tidlig morgen ved solopgang for at tage garn op, og alt er stille, har jeg savnet ham. Og i dagdrømme forestillet mig, hvordan han ville lyse op når jeg gennemgik hans 28 børnebørn og oldebørn, eller fortalte alt det nye, jeg har fundet ud af om hans fars og mors slægt i Erritsø århundreder tilbage i tiden.

Det er trist for de børn, der vokser op uden at vide noget om deres egen far, enten fordi han kom væk da de var helt små, så de ikke kan huske ham, eller de slet ikke får at vide, hvem deres far er. Men måske er det endnu værre hvis man husker sin far så godt at man nåede at fornemme, hvad man mistede da han forsvandt ud af ens liv.

Paul Holt, 2020

Denne version opdateret 17-02-2021

Dokumentet er hentet fra: <https://holt.dk/lorents-holt-og-efterslaegt/jens-holt-f-1914/>